

faaet Lovskraft, da udtalte den højttærede Socialminister, at nu var den kirkepolitiske Stilling blevet helt forandret; men han havde sagt til i Tide. Og jeg tør sige, at den Administration, som jeg har benyttet i denne Ryslingsesag, hænger paa det aller-allernøjeste sammen med, er en loyal Gennemførelse af, en loyal Administration overfor de Kirkelove, som vi stemte imod; for det er en Ministers Pligt, selv overfor de sletteste Love, at administrere dem loyalt; og det er det, jeg har gjort. Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen bruger Ordene „Kovending“, „den sorteste Reaktion“ og, højt oppe, „uærlig“. Jeg tror — for, som jeg sagde før, jeg har kendt det ærede Medlem gennem 30 Aar, og jeg ved, at han er en ærlig Mand —, at han, naar han har fremsat disse Udtalelser, ikke har betænkt eller gennemtænkt dette Forhold nøjere, og derfor vil jeg undlade at stemple disse Ord, som han har anvendt overfor den nuværende Regerings kirkelige Administration, saadan som jeg maaske ellers vilde have stemplet dem, hvis jeg stod overfor en Mand, som jeg slet ikke kendte.

Maa jeg endelig, før jeg forlader det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, sige, at der ogsaa paa et andet Punkt end det, jeg har nævnt, er en bemærkelsesværdig Forskel mellem hans Tale ved Finanslovsforslagets første Behandling og den Tale, han har holdt ved denne Sags Behandling. Et lille Ord mere eller mindre kan jo give vidt forskellig Mening og have store Konsekvenser. Under den Tale, som det ærede Medlem holdt i November Maaned, sagde han, at i den danske Folkekirke er der næsten ubegrænset Frihed i Forkyndelsen; og det maatte saa efter hans Mening øjeblikkelig have Ritualfrihed til Følge. Jeg lagde Mærke til, at i den Tale, som han holdt i Gaar, brugte han ikke de samme Ord; han udelod eet, han sagde nemlig, at der var ubegrænset Forkyndelsesfrihed i Folkekirken, og han sagde: Heroverfor reagerer Kirkeministeren ikke; heroverfor stikker han Sværdet i Balgen eller holder Sværdet i Skeden. Jeg vil blot dertil sige, at der er ikke ubegrænset Forkyndelsesfrihed i Folkekirken. Der er en meget vid eller, som det ærede Medlem udtrykte det i sin første Tale, næsten

ubegrænset Forkyndelsesfrihed; men man kan ikke tillade sig at sige alt. Jeg vil gerne betone det; jeg skal netop overfor Forkyndelsesfriheden stille mig saa liberalt som paa nogen Maade muligt; jeg ønsker ikke at lægge Tvang paa nogen i den Henseende; her maa den individuelle Personlighed kunne komme til sin Ret. Men at det skal være saadan, at man kan sige alt, hvad man vil, og saa vedblive at være Præst i Folkekirken, det kan man heller ikke have. Jeg siger det blot, fordi en Folketingsmands Ord jo har megen Betydning og bliver jo hørt med stor Opmærksomhed omkring i Landet; og det ærede Medlems Ord vil jo ogsaa blive hørt omkring i Landet og i Folkekirken. For at det ærede Medlem ikke skal lede nogen i Fristelse, vil jeg blot sige ganske beskedent: Ubegrænset er den ikke, men maaske er den — lad os sige næsten ubegrænset.

Saa skal jeg forlade det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen og vende mig til det ærede Medlem Hr. Povlsen. Det ærede Medlem Hr. Povlsen begyndte med at rette en indtrængende Formaning til mig under Henvisning til, at jeg i mit Foredrag i Forgaars havde benyttet mig af en Samtale, som havde fundet Sted mellem det ærede Medlem og mig ved en tilfældig Lejlighed oppe i Ministeriet. Den havde kirkepolitiske Følger. Det ærede Medlem var, om jeg saa maa sige, maaske lidt af mit Sendebud til Ryslinge; han tilbød selv at være det, han sagde: Jeg skal til Fyn, saa jeg skal rejse ned og besøge Rørdam og sige, at han ganske sikkert kan faa den Indrømmelse, at han maa stryge af Ritualet Tilspørgselen ved Daaben, men at han derimod ikke kan faa den anden Indrømmelse. Det ærede Medlem var altsaa lidt af et officielt Sendebud, han havde selv paataget sig det ved at tilbyde det, og det var under Hensyn dertil, at jeg benyttede det ærede Medlems Udtalelser ved den Lejlighed og udtalte min Skuffelse over, at Sendelsen faldt saa uheldigt ud. Jeg blev alligevel noget paavirket af den varme Formaning, det ærede Medlem gav mig, men den mistede fuldstændig sin Kraft ved en lille Bemærkning af ham; det ærede Medlem beklagede sig nemlig over en Artikel, som havde staaet i Bladet „Social-Demo-